

گزارش‌هایی از اعتراضات علیه حمله‌ی ایالات متحده به ونزوئلا

با توجه به آدم‌ربایی امپریالیستی ایالات متحده در کشور ونزوئلا، و نیز با عطف‌نظر به خصلت و ماهیت دولت ونزوئلا، دیگر بار نیروهای مترقی کارگری در سراسر جهان در برابر آزمونی دشوار قرار گرفته‌اند. یورش ارتش آمریکا به ونزوئلا بیش از آن‌که به سبب به دست آوردن نفت این کشور باشد، نوعی تلاش است جهت تضعیف بدیل‌هایی است که طی دهه‌های گذشته در آمریکای لاتین ظهور کرده‌اند. دولت آمریکا در تلاش است تا دوباره بتواند تمام کشورهای آمریکای لاتین را منقاد خود کند. ایالات متحده با انجام این کار از چند زاویه منتفع می‌شود. نخست، از نفوذ چین در این خطه می‌کاهد. دوم، مجموعه‌ی منابع قابل توجه این منطقه را تحت مالکیت خود قرار خواهد داد. سوم، و شاید از یک منظر مهم‌تر از دو مورد قبل، این حمله‌ی احتمالی، به‌واقع، یورش‌ی خواهد بود علیه امکان‌های بدیلی که توده‌ها و جنبش‌های مترقی آمریکای لاتین بدان‌ها شکل داده‌اند و، هرچند با نواقص بسیار، در حال شکل‌دادن به مسیری متفاوت برای حرکت به سوی آینده هستند. از این جهت، اعتراض علیه این طرح امپریالیستی وظیفه‌ای است بر دوش تمامی کارگران آگاه در ایران و در سراسر جهان. در ادامه، سه بیانیه از سه نهاد کارگری در ایالات متحده می‌خوانید (این بیانیه‌ها مربوط به پیش از عملیات ارتش آمریکا جهت ربودن مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلا، هستند). این بیانیه‌ها و نوشته‌ها البته نواقص آشکاری دارند، از جمله این‌که هیچ‌کدام هیچ اشاره‌ای به ماهیت و خصلت مترقی دولت ونزوئلا نکرده‌اند، یا این‌که نتوانسته‌اند به‌صراحت این موضوع را بیان کنند که یکی از اهداف مشخص امپریالیسم برای مداخله در ونزوئلا مقابله با شکل‌گیری بدیل در جنبش‌های اجتماعی در حوزه‌ی کارائیب است، یا این‌که تصور درست و دقیقی از ماهیت نظامی‌گری ایالات متحده ندارند. با این همه، آشنایی با مواضع کارگران فعال و نهادهای کارگری ایالات متحده در خصوص یکی دیگر از جنگ‌های امپریالیسم آمریکا خالی از لطف نیست.

در ادامه، گزارش‌هایی می‌آوریم از اعتراضات توده‌ای و مردمی علیه حمله‌ی ارتش ایالات متحده به ونزوئلا و عملیات آدم‌ربایی این ارتش در خاک ونزوئلا.

۱. خون‌ریزی برای رسیدن به نفت دیگر بس است: اتحادیه‌ی متحده‌ی کارگران برق حملات به ونزوئلا را محکوم می‌کند

حملات فزاینده‌ی حکومت ما به ونزوئلا غیرقانونی و غیراخلاقی است و کاری به‌جز اتلاف منابع نخواهد بود. این تصور که ونزوئلا تهدیدی نظامی علیه ایالات متحده است آشکارا نادرست می‌باشد؛ انجام حملات مرگ‌بار به قایق‌های ماهی‌گیری و صادرات نفت‌کش‌ها عین آدم‌کشی و دزدی دریایی است. خواسته‌ی ما این است که حکومت‌مان باید فی‌الغور دست از این حملات بکشد.

نمایندگان ما در بیانیه‌ی «در دفاع از شغل، صلح و سیاست خارجی حامی کارگران» اعلام کردند: «سیاست‌های خارجی و نظامی باید در خدمت دفاع از منافع کارگران باشد، نه منافع اغنیا. اتحادیه‌ی ما دبری است بر این باور است که جنبش کارگری باید سیاست خارجی مطلوب خود را، مبتنی بر دیپلماسی و همبستگی کارگری، تبلیغ و ترویج کند.»

این تعهد به راه‌حل‌های دیپلماتیک به جای راه‌حل‌های نظامی، نمایندگان ما را بدین‌سمت سوق داده تا از دولت ایالات متحده بخواهند که «اقدامات نظامی این کشور متوقف شود و دستگاه‌های امنیتی از مداخله در امور ملت‌هایی که عملاً هیچ تهدیدی برای مردم آمریکا نیستند دست بردارند»، و به‌ویژه این‌که ایالات متحده باید تحریم‌های اقتصادی علیه ونزوئلا را ملغی کند.

دولت آمریکا می‌کوشد تا حملات خود را با این ادعا که نفت‌کش‌ها در واقع مواد مخدر را به ایالات متحده قاچاق می‌کنند موجه سازد؛ و این حمل‌ونقل مورد حمایت دولت ونزوئلاست. هیچ دلیل موجهی برای پذیرفتن این ادعاها در کار نیست. حتی اگر این ادعاها راست باشند، اقدام مناسب آن است که این نفت‌کش‌ها بازرسی شوند، مواد مخدر گرفته شود و اقداماتی قضایی و قانونی علیه گردانندگان این ماجرا انجام گیرد؛ نه این‌که دولت آمریکا خودسرانه دست به کشت‌و‌کشتار بزند. حتی اگر کشور ما درگیر جنگی مشروع علیه ونزوئلا بشود، کشتن عمادانه‌ی بازماندگان حمله به این قایق‌ها - مانند چیزی که در حمله‌ی دوم در دوم سپتامبر روی داد - جنایت جنگی است.

ما با این حرف خواکین کاسترو، نماینده‌ی کنگره، موافقیم که محاصره‌ی ونزوئلا که به دستور ترامپ انجام گرفته بی‌چون و چرا اقدامی جنگی است. «جنگی که کنگره هرگز مجوز آن را نداده است و مردم آمریکا نیز خواهان آن نیستند.»

همان‌گونه که از گفته‌های سوزی وایلز، رئیس دفتر رئیس‌جمهور ایالات متحده پیداست، این حملات اصلاً و ابداً ربطی به مواد مخدر ندارند. در واقع، این حملات تلاشی است جهت اجرایی کردن تغییر رژیم در ونزوئلا و دسترسی به نفت ونزوئلا. اگر چه بخشی از تبلیغات دونالد ترامپ در انتخابات حول این مسئله بود که قرار نیست ایالات متحده دخالت‌های بی‌جا در دیگر کشورها داشته باشد، اما در دوران ریاست‌جمهوری وی شاهد آن هستیم که نیروهای نظامی کشور ما دارند وارد درگیری‌هایی می‌شوند که آمریکایی‌های اندکی طالب و خواهان آنند.

اقدامات دولت نظامیان ما را وارد مسیر پرخطری می‌کنند و از آن‌ها می‌خواهد دست به اقدامات مرگبار بزنند. چند تن از رهبران نظامی در اعتراض به این وضعیت استعفا داده‌اند. سناتور مارک کلی، که پیش‌تر عضو نیروی هوایی بوده است، در گفته‌ای به نظامیان یادآور شده است که آن‌ها حق دارند از دست‌یازیدن به اقدامات غیرقانونی سر باز زنند. پنتاگون، در اقدامی سیاسی، دستور پیگرد سناتور کلی را صادر کرده است.

متأسفانه، استفاده از کشتار فراقانونی به عنوان یکی از ابزارهای سیاست خارجی ایالات متحده چیزی است که مورد توافق هر دو حزب حاکم بر این کشور است. رئیس‌جمهور اوباما، طی هشت سال حضورش در ریاست‌جمهوری، دستور بیش از ۵۰۰ حمله‌ی پهپادی را صادر کرده است؛ حدود ۴۰۰۰ نفر را به قتل رسانده است، من جمله ۳۰۰ شهروند؛ و بدین‌واسطه استفاده از قدرت نظامی برای کشتار هدفمند در کشورهای دیگر را عادی‌سازی کرده است.

در حالی که کارگران آمریکایی بیش‌ازپیش درگیر بحران فزاینده‌ی قدرت خرید هستند، منابع حکومت ما باید معطوف باشد به رفع نیازهای کارگران، نه این‌که در مسیر ماجراجویی‌های نامشروع و غیرقانونی هدر برود. ما خواهان آنیم که کنگره مصوبه‌ی H. Con. Res. 64 را اجرایی کند، قانونی که هر دو حزب ملزم به پذیرش آن هستند و مضمونش آن است که باید جلو این تهاجم وحشیانه و غیرقانونی گرفته شود. جنگ با ونزوئلا فاجعه‌ای برای کارگران هر دو کشور خواهد بود، و ما در قامت جنبشی کارگری باید سهم خود را در متوقف کردن آن ایفا کنیم.

اسکات والسون - رئیس

آندرو دینکلر - ناظر بخش اقتصادی

کیمبرلی لاوسون - مدیر اجرایی سازمان

۲. اعلامیه‌ی شورای کارگری سان فرانسیسکو

در وضعیتی هستیم که آشوب در سطح جهان هر چه گسترده‌تر می‌شود، از جمله شاهد اقدام نظامی ایالات متحده علیه ونزوئلا و مردم این کشور هستیم؛ به این ترتیب، شورای کارگری سان فرانسیسکو خود را «شورای کارگری صلح» اعلام می‌کند.

امضاشده توسط تعدادی از اعضای شورای کارگری سان فرانسیسکو در هشتم دسامبر ۲۰۲۵

۳. در مخالفت با تهاجم نظامی علیه ونزوئلا

در حالی که یورش نظامی و سیاسی ایالات متحده علیه ونزوئلا و حوزه‌ی گسترده‌تر کارائیب روبه‌فزونی است - از جمله به‌کارگیری بیش از ۱۰ هزار نیروی نظامی، کلیدزدن اقدامات هوایی و اقداماتی که به کشته‌شدن بیش از ۸۰ نفر در سواحل ونزوئلا منجر شده است - و نیز این یورش بر اساس ادعای اثبات‌نشده‌ی قاچاق مواد مخدر انجام می‌گیرد، بسیاری از ناظران وضعیت را این‌گونه توصیف می‌کنند که جنگ جدیدی دارد بر آمریکایی‌ها تحمیل می‌شود؛

در عین حال، ناظر عالی حقوق بشر سازمان ملل، ولکر تورک، در سطح گفتار حملات نظامی علیه نفت کش‌ها در دریای کارائیب و بخش شرقی اقیانوس آرام را محکوم کرده است، و خواهان بررسی مستقل و تام‌وتمام این حملات شده، حملاتی که نقض آشکار قوانین حقوق بشر بین‌الملل و اصول منشور سازمان ملل است؛

هم‌زمان، شر جلوه‌دادن ونزوئلا و دیگر کشورهای آمریکای لاتین در رسانه‌های جریان اصلی ایالات متحده باعث ترویج روایت‌های دیگره‌راسانه و نژادپرستانه‌ای شده است که دیرزمانی است در جهت توجیه این فضا به کار می‌رود. چنین روایت‌هایی مستقیماً بر کارگران و نیز دانشجویان دانشگاه شهری نیویورک تأثیرگذار است، کسانی که بسیاری‌شان مهاجرانی از آمریکای لاتین و حوزه‌ی کارائیب هستند؛

در عین حال، از سده‌ی نوزدهم دکتین مونرو در خدمت توجیه مداخلات سیاسی، نظامی و اقتصادی ایالات متحده در آمریکای لاتین و حوزه‌ی کارائیب بوده است. این امر باعث تضعیف حکومت‌ها، جنبش‌های اجتماعی و نیز اتحادیه‌های کارگری متعهد به مبارزات طبقه‌ی کارگر می‌شود، امری که منجر به سرکوب، کودتای نظامی، تحریم و کشتار گسترده‌ی شهروندان، کارگران و ازبین‌بردن سازمان‌های آن‌ها می‌شود؛

هم‌زمان هزینه‌های نظامی‌گری ایالات متحده در حوزه‌ی کارائیب از منابع آموزشی، بهداشتی، مسکن و دیگر نیازهای اجتماعی تأمین می‌شود، و این در حالی است که هم‌اینک دانشگاه شهری نیویورک به لحاظ تأمینات مالی در وضعیت خوبی قرار ندارد؛

کارگران، دانشجویان و گروه‌های ونزوئلایی - مانند کارگران همه‌جا - مستحق صلح‌اند و حق دارند آینده‌ی سیاسی، اقتصادی و اجتماعی خود را، بدون مداخله‌ی خارجی، تعیین کنند؛

PSC در همبستگی با کارگرانی که در سراسر جهان به واسطه‌ی اقدامات جنگی و نظامی ایالات متحده آسیب دیده‌اند، حمایت قاطع خود را از پویش‌های ضدجنگ اعلام می‌دارد؛ سازمان ما رویدادهای موفق‌تری را سازمان‌دهی کرده است، مثلاً رویداد سال ۲۰۱۹ با عنوان «آیا اتحادیه‌ی ضدجنگ باید علیه تحریم‌ها باشد؟»؛

قطعه‌نامه‌ی مصوب کمیته‌ی بین‌المللی PSC، ۴ دسامبر ۲۰۲۵

منبع:

<https://www.workers.org/2025/12/89791>

تجمعات در کاراکاس

جنبش‌های اجتماعی و احزاب سیاسی ونزوئلا در چهارم ژانویه اعتراضاتی گسترده در کاراکاس علیه حملات نظامی ایالات متحده به کشور خود و ربودن نیکولاس مادورو و همسرش ترتیب دادند. این اعتراضات در مرکز کاراکاس شکل گرفت و مردم مسیری را تا کاخ ریاست‌جمهوری میرافلورس راهپیمایی کردند. راهپیمایی‌کنندگان پلاکاردهایی را حمل می‌کردند که روی آن خواست آزادی مادورو و همسرش مطرح شده بود.

منبع:

<https://venezuelanalysis.com/images/venezuelans-take-to-the-streets-to-denounce-us-bombings-demand-maduros-release/>

اعتراضات در اروپا

با توجه به این که رهبران اروپایی نتوانستند نظر درستی داشته باشند نسبت به عملیاتی که ارتش ایالات متحده جهت ربودن نیکولاس مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلا، و همسرش انجام دادند، کارگران و فعالان جنبش‌های اجتماعی در اروپا به خیابان‌ها آمدند و اعتراض خود را نسبت به این اقدام امپریالیستی بیان کردند. در سراسر اروپا، اعتراضاتی روی داد؛ در بلژیک، فرانسه، آلمان، یونان، ایرلند، ایتالیا، نروژ و جاهای دیگر. اکثر این اعتراضات در برابر سفارت ایالات متحده در این کشور به وقوع پیوستند. یکی از احزاب چپ ایتالیا به همراه اتحادیه‌ی سندیکاها و چند سازمان دانشجویی در این کشور فراخوانی برای اعتراض در دهم ژانویه دادند. در این فراخوان آمده است: «در بحران سرمایه‌داری غربی و حرکت آن به سوی جنگ، حمله به ونزوئلا نه فقط تلاشی برای به دست آوردن منابع سرشار این کشور، بلکه همچنین کوششی است جهت بازپس‌گیری کنترل ایالات متحده بر منطقه‌ای که هنوز آن را "حیات‌خلوت" خود می‌پندارد. این حمله، همچنین، حمله‌ای است به الگویی بدیل در برابر بربریت امپریالیستی.»

در فرانسه، نیروهای چپ و مترقی هشدار داده‌اند که این اقدام ایالات متحده تهدیدی جهانی ایجاد کرده است و اشغال را به منزله‌ی ابزار سیاسی مشروعی جا زده است.

پیتر مرتنز، معاون کل حزب کارگران بلژیک (PTB-PVDA)، در تجمعی که در برابر سفارت ایالات متحده در بروکسل صورت گرفت اعلام کرد: «آن‌ها می‌گویند این یک پرونده‌ی پیچیده‌ی حقوقی است. همان‌طور که پیش‌تر ابایی نداشتند از این که بگویند نسل‌کشی در غزه هم یک پرونده‌ی پیچیده‌ی حقوقی است. اما این اتفاق از لحاظ حقوقی اصلاً پیچیده نیست؛ بسیار هم ساده است: نقض آشکار بند دوم منشور سازمان ملل.» مرتنز افزود: «ایالات متحده دغدغه‌ی دموکراسی ندارد - نه در فلسطین، نه در ایران، نه در نیجریه، نه در سومالی، نه حتی در اوکراین و نه اینک در ونزوئلا.» مرتنز همچنین گفت: «دیر و دور نیست که رهبران اروپایی‌ای که از محکوم کردن صریح و علنی این اقدام سر باز می‌زند خود قربانی اقدامات جنایت‌کارانه‌ی رژیم جنایت‌کار واشنگتن بشوند.»

منبع:

<https://peoplesdispatch.org/2026/01/05/europe-rallies-for-venezuela-as-governments-fail-to-denounce-us-attacks/>

من کریس گیلبرت هستم، از کاراکاس در ونزوئلا. این‌جا ما در نزدیکی کاخ میرافلورس، کاخ ریاست‌جمهوری ونزوئلا، هستیم. مردم در این‌جا جمع شده‌اند تا از انقلاب بولیواری، از دولت‌مان و از رئیس‌جمهورمان، نیکولاس مادورو، دفاع کنند. دیشب در ساعت ۲ بامداد ما تحت حمله‌ی ایالات متحده به ونزوئلا قرار گرفتیم. چندین‌وچند نفر کشته شدند. ساختمان‌هایی ویران شدند. متأسفانه، نیکولاس مادورو و همسرش ربوده شدند تا به ایالات متحده منتقل شوند. ما این‌جا جمع شده‌ایم تا اعتراض خود را به این نقض آشکار استقلال اعلام کنیم؛ نه فقط استقلال ما مردم ونزوئلا و انقلاب بولیواری، بلکه استقلال تمام مردم منطقه و جهان که مایل‌اند آزاد باشند و مسیر توسعه‌ی رهایی‌انسانی را در پیش بگیرند. فعلاً اوضاع تحت کنترل دولت است. قرار نیست تغییری در حکومت به وجود بیاید. ما از مردم سراسر جهان می‌خواهیم در برابر این قضیه بایستند. ما علیه نقض استقلال خودمان خواهیم ایستاد. و مسیر روبه‌جلوی خودمان را ادامه خواهیم داد. مرگ بر امپریالیسم ایالات متحده!

<https://mronline.org/2026/01/03/video-dispatch-from-caracas-january-3-2026/>